

og Gang (efter Gang) Jeg indrømmer naturligtvis, at der denne Gang har været fuld Grund for den ærede Minister til at forelægge Lovforslaget, fordi der efter Sagens sidste Behandling her var indtraadt den Begivenhed, at Norge havde sluttet sig til Bernerkonventionen, men efter at nu dette Spørgsmaal er afgjort her ved Sagens 2den Behandling, tør jeg vel paa den Passivitet, der derefter er vist fra Bernerkonventionens Bener, støtte et Haab om, at denne Sag nu maa komme til Ende. Det forekommer mig, at der maa være saa meget mere Grund for ærede Tilhængere af Bernerkonventionen til nu at lade den Sag fare, som der efter 2den Behandling offentlig er kommet Ting frem, der synes mig i meget høj Grad at faa de Hovedargumenter til Jorden, som fra den Side ere førte i Marten. I Torsdags, altsaa 2 Dage efter 2den Behandling, læste jeg saaledes en Artikel i „Politiken“ af den bekendte Forfatter Henrik Pontoppidan, som udtalte, at det gjorde ikke noget, at vi ikke sluttede os til Bernerkonventionen, thi hvad Bernerkonventionen gør for Forfatterne, er saa lidt og saa ubetydeligt, at det er saa godt som for intet at regne. Han stillede Fordring om, at Forfatterne skulde være beskyttede for langt længere Tid, helst til evig Tid, at Overtrædelse af Bernerkonventionen ikke skulde være Genstand for privat Søgmaal, men for offentlig Indgriben, ligesom naar Tyve og Røvere brude ind i en Mand's Hus for at stjæle. Om selve Bernerkonventionen siger han, at den duer ikke noget. Han skriver: „Det er omtrent Hiv som Hav. Enten vi kunne legitimere os med Bernerkonventionen eller ej, vi blive paa det litterære og kunstneriske Omraade omtrent lige store Stratenrøvere for det.“ Ærede Bener af Bernerkonventionen kunne rigtignok sige: Det har man for sin Villighed! Altsaa de, som ønske Bernerkonventionen, ere efter denne Forfatters Mening omtrent lige saa store Stratenrøvere, som han mener at vi andre ere. Og nu maa man ikke tro, at dette er et Udslag af Meningen hos en enkelt Mand, som har særlig Evne til at holde Galden flydende. Tværtimod, det er noget, der er den almindelige Opfattelse blandt Ubladets Tilhængere af Bernerkonventionen. Der afholdtes i August forrige Aar en Kongres i Wien Bern, ikke en officiel Kongres, men en Sammenkomst af Bener, og Tilhængere af Bernerkonventionen. Der vedtoges der en Beslutning, der gik ud paa, at man skulde virke hen til at faa Bernerkonventionen udbudet til at omfatte en Beskyttelsesfrist af 80 Aar efter Forfatterens Død,

at der skulde indrettes Undersøggelsesbureauer og Aktionskomiteer i de uden for Unionen staaende Lande for at agitere for en Tilslutning, ligesom ogsaa Spørgsmaalet om Beskyttelse for alle Dagbladsartikler, ogsaa af politisk Indhold, blev givet i Udvalg. Endelig blev der vedtaget at kræve Afgifter og Tantiemer af Værker, ogsaa efter at Beskyttelsen var udløbet. Det er det, Bernerkonventionens Bener ville have, og det falder saa fuldstændig i Traad med, hvad Forfatteren Henrik Pontoppidan skrev i den omtalte Artikel. Sagen er simpelt hen den, at en Vedtagelse af Bernerkonventionen af 1886 — det er jo den, den højtærede Minister slutter sig til — paa ingen Maade tilfredsstiller Forfatternes og Kunstnernes Krav. En saadan vilde kun føre til, at der Aar efter Aar kom ny Krav for at sætte det igennem, som er deres egentlige Maal, og vi vilde paa ingen Maade derved være komne til Ende med Sagen. Jeg haaber imidlertid, som sagt, at nu efter at Folketinget har udtalt sin Mening, vil Sagen faa en Ende for et længere Tidsrum. Den anden Ting, der er kommet frem siden 2den Behandling, ere nogle Udtalelser i Bladet „Bort Land“. Dette Blad har haft den gode Ide at interviewe Cheferne for vore to største Forlagsforretninger, det Gyldendal'ske Forlag og det nordiske Forlag. Begge disse Chefer have erklæret, at de maagelig kunne klare sig uden Bernerkonventionen; de skulle nok sørge for, at deres Forfattere ikke gaa fra dem og gaa op til Norge for at lade sig forlægge der. Det forekommer mig, at Sagen ogsaa for Tilhængere af Bernerkonventionen maa stille sig væsentlig anderledes, efter at saadanne Oplysninger ere fremkomne om de Argumenter for en Tilslutning til Bernerkonventionen, som saa stærkt ere førte i Marsten tidligere.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Bardenhele): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds (Alberti) drøg af den Omstændighed, at der ikke fra min Side var stillet noget Endningsforslag til 3dje Behandling af dette Lovforslag, en Slutning i den Retning, at man ogsaa fra Regeringens Side havde slaaet sig til No med, at Tilslutning til Bernerkonventionen ikke vilde kunne finde Sted efter Afstemningen ved Lovforslagets 2den Behandling. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at Lovforslaget jo ikke har tilendebragt sin Gang gennem Rigsdagen ved den forestaaende Afstemning. At jeg ikke har gjort noget Forsøg paa nu her at faa nogen Endring indsat i den Retning, jeg omtalte ved Sagens